

Det var frygtelig synd.

nummerater havde en lille
in legede ude på vejen
vi lagde sammen til en
hvad vi skulle sige, da
om begravelsen. Han
en stol og hænderne i

igt. Han gik i seng om
ke så gammel, men det
lrømme om, hvis man

Der er ikke flere senneps- marker i Danmark

Dagen før afrejsen bekendtgjorde han, at han havde inviteret sin mor til at komme op til dem i sommerhuset fra på mandag og ugen ud. Hun trænger til fred og ro, sagde han, der går vel ikke noget fra os af den grund. De sad ved aftensmaden, hun standsede midt i en mundfuld. Lagde bestikket fra sig og rørte ved sin hals. Han hældte tomatsovs over pastaen. Skal du ikke have mere? sagde han. Så tager jeg det sidste.

Det er sådan en lørdag, man kunne ønske sig. Blå himmel, drivende skyer. Temperaturen høj fra morgenstunden. Bilen stryger af sted på de bugtede veje. Græssende køer og skove dukker hele tiden op.

De taler sjældent, når de kører. Hun har ikke haft kørekort så længe, og hun koncentrerer sig. Bilen er pakket tæt. Dynerne i bagagerummet, tasker på bagsædet. De har lånt sommerhuset af en kollegas forældre. Der skulle være pejs og får i baghaven, det har de snakket meget om. Hun ser i bakspejlet mange gange i minuttet, selv om de stort set er alene på landevejen.

22. Han fik ikke taget en pille mod transportsyge, glasset var blevet borte. Hvis bare hun kører roligt, skal det nok gå. Han sidder og stamper en rytme. Ruller ruden ned og stikker hånden ud. Trækker så hånden ind og lugter til den, stikker næsen lidt ud. Læner sig igen tilbage.

– Her lugter af noget krydret, siger han. – Ligesom karry eller noget andet udenlandsk.

30. – Det er raps, siger hun.

– Tror du det?

Han ruller ruden mere ned og snuser kraftigt ind.

– Tror du virkelig? siger han.

Han holder begge hænder foran ansigtet og ånder. Han puster opad.

– Det ved jeg ikke, om du har ret i, siger han. – Bare tænk på rapsolie. Det lugter ikke af noget.

– Det er raps, siger hun og træder hårdt på bremsen

40. lige før et byskilt.

En række små huse med bindingsværk og flag i forhaverne. Der er også et gadekær og noget, der ligner en gammel brønd. Han vender sig efter den, men så kører hun lidt for hurtigt over et bump, Han slår hagen mod et eller andet på sædet. Vender sig igen og får øje på en interessant fugl på en tagryg.

– Du kører godt til, siger han.

– Jeg må følge trafikken, siger hun.

50. Så er de allerede ude af byen. Nu går det op ad bakke, bilen har svært ved at trække. Heldigvis har de solen i ryggen, klokken er ikke mere end godt ti.

52. Fra toppen af bakken er der udsigt over de grønne og gule marker, det går stærkt nedad nu, speedometeret nærmer sig hundrede. Han kan ikke se hendes øjne bag solbrillerne.

– Nu overskrider du vist hastighedsgrænsen, siger han.

Hun bremses og går ned i et for lavt gear. Motoren giver en skramlende lyd. Han spidser munden. Han strækker sine fingre ud og betragter neglene, vender så håndfladerne opad. Kigger igen ud.

60. – Jeg tror, lugten kommer fra en sennepsmark, siger han.

– Nej, siger hun.

– Jo. Raps lugter ikke af noget.

– Der er ikke flere sennepsmarker i Danmark, siger hun. – Al sennep importeres fra Canada.

– Det kan ikke passe, siger han. – Danmark har altid været lidt af et sennepsland.

70. – Det er raps, siger hun og retter på bakspejlet.

De kører forbi en eng med heste, halerne blafrer. Marken bag hestene er gul og tæt. Han siger en pustende lyd og læner sig frem i sædet, lader hovedet hænge ned. Siger flere høje lyde, stønnende. Finder en serviet i handskerummet og tørrer sig over panden. Hun siger ingenting.

80. Hendes hænder er svedige, indimellem er de ved at glide på rattet. Hun tænker på sin dyne i bagagerummet, kølig og glat. Hun forestiller sig lyden af sit eget langsomme åndedræt, virrer så med hovedet. Kører med én hånd på rattet og skruer op for ventilationen

82. med den anden. Han skæver til hende, hun ser det ud af øjenkrogen.

– Er du dårlig? siger hun.

Han trækker på skuldrene.

– Nej, siger han.

– Der er ikke nogen steder, jeg kan holde her, siger hun,

– Nej, siger han og ryster på hovedet.

90. Landevejen kløver en stor skov midt over nu. Træerne suser forbi. De passerer en rasteplads, hvor en større familie er ved at sætte termokander på bordet. Han ser efter dem. Han bevæger knæene. Trækker ud i sikkerhedsselen, skubber sædet lidt tilbage.

– Er det slemt? siger hun.

– Nej.

Han rømmer sig.

– Det er bare den lugt, siger han.

Han tænder radioen, men kan ikke finde en station.

100. Sætter et bånd i båndoptageren, slukker igen. Sidder og kigger ned på sine hænder. Pludselig råber hun op, bilen slår et slag. Han råber også. Hun slingrer på vejbanen, har svært ved at styre bilen.

– Hvad er det? råber han.

Jeg tror, det var en kalv, råber hun.

– Hvor?

– På vejen. Så du den ikke? Den var hvid.

Hun får rettet bilen op og kører ind til siden et stykke længere fremme, lader motoren gå i tomgang.

110. De sidder og sunder sig. Han ser tilbage, kan ikke få øje på noget dyr.

112. – Den var lige derhenne ved den store sten, puster hun.

– Godt, der ikke var nogen modkørende, siger han.

– Det er farligt at holde stille her. Jeg kører videre nu.

– Okay.

120. Hun blinker og sætter i gang, kommer hurtigt op i fart. Hun lægger sin hånd på hans lår, han flytter hånden tilbage på rattet.

– Findes der hvide kalve? siger han så med tyk stemme.

Hun trækker på skuldrene.

– Måske var det en hund. Det gik så hurtigt.

Han nikker.

– Har vi nogle poser?

– Nej. Der kommer en rasteplads derhenne. Jeg skal nok holde ind.

130. Hun orienterer sig og blinker af med det samme, drejer lidt for skarpt ind på pladsen og bremser hårdt op, trækker håndbremsen. Han stiger hurtigt ud og går ind mellem træerne.

Der er behagelig skygge på rastepladsen. Hun står ved siden af bilen og glatter sin kjole, sikkerhedsselen har sat mærker hen over bryst og mave. Hun finder et æble i tasken på bagsædet og går hen mod bordet. Hun får grus i sandalerne. Hun sætter sig og tager sandalerne af, børster fødderne.

140. Det summer af fluer fra skraldespanden. Hun kan ikke se ham inde mellem træerne. Hun råber hans

172. navn, han svarer ikke. Hun tager solbrillerne af og tørrer sig i ansigtet, løfter sit hår op med spredte fingre. Vifter med hovedet for at lufte håret. Hun spiser af æblet, det er sødt og lidt tørt. Indimellem kalder hun på ham.

Fuglene synger. Hun kan høre en stor bil komme nærmere, en lastbil, den går ned i fart og drejer ind på rastepladsen. Hun kaster æbleskroget hen i buskadsset. Lastbilen parkerer bag hende, hun vender sig og ser chaufføren sidde inde i kabinen. Han drikker af en colaflaske. Han vinker ned til hende, hun løfter også sin hånd. Hun stikker i sandalerne under bordet, rækker ud efter sine solbriller.

Døren til lastbilen smækker. Hun kan høre chaufføren gå gennem gruset, han sætter sig over for hende. Han har bare arme og tilbagestrøget hår. Han stiller colaflasken fra sig og peger på den.

– Vil du have en tår? siger han.

160. – Nej, tak.

Hun synker uden at smile. Ser ned i bordpladen og derefter over mod træerne.

– Vi skulle ellers have haft regn, siger han. – Men det ser ikke sådan ud,

– Nej, siger hun.

– Skal du langt?

Han nikker hen mod den tætpakkede bil. Hun ser stadig over mod træerne. Hun ryster på hovedet.

– Nej.

170. – Nå, nå.

Han rækker ud efter colaen, skruer hættten af,

172. drikker store, larmende mundfulde. Han tømmer flasken og vender den på hovedet, ryster den.

– Så kan der ikke presses mere ud af den, siger han.

Hun siger en høflig lyd. Ser på sit ur to gange. Nu kan hun høre ham inde fra træerne. Han fløjter højt, han har sikkert ikke kastet op. Lastbilchaufføren kigger efter lyden.

180. – Vi skal bare ud til kysten, siger hun.

Han kommer frem mellem træerne nu. Skjorten hænger uden på bukserne. Han har en gul buket i hånden, han smiler og løfter hånden i vejret. Hun ser på lastbilchaufføren.

– Vi skal i sommerhus, siger hun. – En uge. Min mand trænger til fred og ro.

Hun læner sig godt ind over bordet.

– Den er helt gal med ham. Det har slået klik, siger hun så og fortryder med det samme.